

Varför jag lämnade AIK.

— Varför lämnade du AIK?

Den frågan har riktats till Pära Kaufeldt åtskilliga gånger på sista tiden och så pass mycket att han blivit trött på att besvara den.

Härom kvällen satt vi och pratade med den gamle landslagscentern om ditt och datt inom fotbollen. Och självklart kom också resonemanget in på AIK.

"Jag lämnade AIK därför att styrelsen kom med kontraktsförslag, som jag inte kunde acceptera. Under de sex år jag svarat för AIK:s träning har jag haft 9-månaderskontrakt — i år kom man helt sonika och lade fram papper med avdrag för en månad, med den motiveringen, att under juli spelades ingen fotboll. "För att gå och inget göra skulle jag väl inte komma och proponera på betalning", menade man.

Förr om åren har jag alltid åtnjutit semester — det vill säga att den dock sällan kommit ifråga av de orsakerna, att AIK alltid hade många järn i elden såsom kontinentresor, besök av utländska lag etc. Och det har heller aldrig fallit mig in att anmärka på en sådan sak, då AIK alltid gått i första rummet. Som du förstår är den klubben min stora kärlek, och jag kan dock säga, att jag trots allt behåller denna kärlek, men jag finner det inte renhårigt handlat av dem nu. Det har varit mera ruter i att man gjort avdrag över en kam, ty det var inte bara jag som drog lön i AIK och det hade varit ännu renhårigare om styrelsen sagt ifrån att klubben önskade sig en annan tränare. Men man gick som katten kring het gröt.

Jag kunde förresten mycket väl ha lämnat AIK redan under vårsäsongen, men jag ville inte bära mig åt på det sättet, då AIK just då låg så illa till att det var fråga om klubben skulle hålla sig kvar i storserien eller inte.

Som tränare för AIK har jag också offrat massor av tid på uppdrag utöver de som stodo i kontraktet. Det har varit att springa på B- och juniormatcher och att kika på s. k. fynd i andra klubbar, och jag kan gott säga att som regel har det gått åt en fyra-fem dagar i veckan att klara uppdraget i AIK. Jag har heller aldrig hört några klagomål på den

saken. Uttagningen av laget fick Alm-gren och jag klara — Birger Nilsson syntes aldrig till på träningarna.

— Förresten kan jag dock säga, att den AIK har mesta nyttan av och som ledningen bör vara rädda om är "Tomten" Gustafsson. Han är en aldeles utmärkt "spion", han har uppfattning om fotboll och förstår sig på att snoka upp lämpligt spelarematerial — det var bl. a. han som upptäckte Kindahl och Gunnar Larsson. Leander upptäckte jag själv, för att nu ta ett exempel, på Hagalunds plan i en träningsmatch mot AIK. Han lurade Olle Zetherlund kapitalt den gången — och kvällen därpå tränade han med AIK på Råsunda!

Så ligger landet till, fortsatte Pära. Och som du förstår har man ju rätt att känna sig lite bitter efter en behandling som jag finner egendomlig, i all synnerhet som jag praktiskt taget gjort allt för AIK. Jag började där som junior 1918, blev juniormästare 1919, kom med i A-laget 1920 och spelade där till 1934 på vären, trots att jag många gånger var halvt invalid. På hösten nämnda år tog jag hand om träningen, varpå nu det snöpliga slutet kom.

För AIK:arna kom meddelandet om Pärans övergång till Hammarby som en fullkomlig överraskning och spelarna stodo som frågetecken. Därmed inte något illa sagt om Vaclav Simon, som är en bra karl och bra tränare och som Pära sedan gammalt håller styvt på.

"Det är ju så att man är sig själv närmast. Och det är nödvändigt för min existens att jag har något vid sidan av mitt ordinarie jobb. Det var därför som jag tog steget över till Hammarby men jag måste nog säga, att det var med sorg i hjärtat. Till min stora glädje trivs jag dock bra i Hammarby — där finns det massor av jättepraktiga grabbar och jag tror också att söderlaget sakta men säkert skall få en spelkultur, som är till båtnad för laget. Den kulturen ligger i att man spelar spelet, att hålla bollen efter marken lugnt och sansat och att aldrig tappa stilen även om man ligger under. Den regeln borde alla lag göra klart för sig.

Med anledning av TT:s artikel för en tid sedan om att fotbollsspelare träna för litet frågade vi auktoriteten Pära om hans syn på saken.

"Två gånger i veckan är tillräckligt när det gäller att få upp konditionen, men jag anser dock att en spelare individuellt sett under veckans övriga dagar kan bygga upp sig. I AIK var det så lyckligt att de flesta spelarna även ägnade sig åt bandy och ishockey på vintern och därigenom höll de sig i behaglig form året runt. Sen är det en annan sak som inverkar och det är tidsandan. Det skall vara träningspengar, dag-traktamenten och andra favörer, ty spelarna förstå sitt värde och de spelarna få in rätt stora pengar åt sina klubbar, och dessutom ha de mer än väl klart för sig, att det finns stjärnor inom våra idrottsgrenar som tillskans sig ackrä gage för sina uppträdanden. Låt vara att de få underkasta sig betydligt hårdare träning, och det har som sagt varit tids fotbollsspelare ingen lust att göra för de par tior, som de ha rätt till enligt amatörstadgarna.